

ת"פ 13747/10/16 - מדינת ישראל נגד ג ק

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 13747-10-16 מדינת ישראל נ' ק
בפני כבוד השופט עמית מיכלס

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ג ק

הנאשם

הכרעת דין

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו שתי עבירות איומים, שבוצעו ביום 22.5.16, האחת נגד אשתו ו ק (להלן: "המתלוננת"), עמה היה באותה עת בהליכי גירושין, והשנייה נגד קרוב משפחתה ט ס (להלן: "ס").

על פי עובדות כתב האישום, עת היו הנאשם, המתלוננת וס במשרד כונס נכסים ברחובות, קילל הנאשם את ט ואיים עליו במלים: "בן זונה, שרמוטה, אני אתאבד עליך".

בהמשך, האשים הנאשם את המתלוננת בכך שהיא הולכת עם גברים אחרים, קלל אותה ואיים עליה במלים: "בת זונה, שרמוטה, אני אתאבד עליך...אסור לך לדבר עם אף אחד...החיים שלך לא יהיו שקטים".

התשובה לאישום

2. הנאשם אישר אמנם שהיה באותה תקופה בעיצומו של הליך גירושין מהמתלוננת, אולם כפר בכל אותן עובדות המהוות עבירה. בתוך כך הכחיש הנאשם שאיים על ט וטען שדווקא ס הוא זה שאיים עליו. אשר למתלוננת, הכחיש הנאשם שאיים עליה ושומר לה את המלים המפורטות בכתב האישום.

3. מטעם התביעה העידו המתלוננת וס, שוטרים שונים הקשורים להליך החקירה ועובדת סוציאלית שעמדה בקשר עם המתלוננת בתקופה הרלוונטית ובתקופה שקדמה לאירוע נושא כתב האישום. מטעם ההגנה העיד הנאשם לבדו.

מכאן, שכתב האישום מבוסס בראש ובראשונה על דברי המתלוננת ועל דברי ט, שנכחו במעמד בו איים הנאשם על שניהם. כבר עתה יאמר שאין חולק בין הצדדים שבמקום נכחו גם אנשים נוספים שיתכן ששמעו את חילופי הדברים ביניהם, אולם אותם אנשים לא זומנו להעיד מטעם התביעה או מטעם ההגנה. לאור טענת הנאשם לקיומו של מחדל חקירה בנסיבות המתוארות, אייחד לעניין זה מספר מלים בהמשך.

5. גרסת המתלוננת

המתלוננת העידה על כך שהיא הגיעה למשרדי כונס הנכסים בלוויית ט, והסבירה את הצורך להסתייע בט הן בשל העובדה שהיא לא יודעת קרוא וכתוב ובעובדה שהעברית לא שגורה בפיה. משכך, נזקקה לט על מנת שיסייע לה במלאכת התרגום (ראו למשל עמ' 21 ש' 27-28).

המתלוננת תיארה בעדותה כיצד איים הנאשם עליה ועל ט וכיצד קלל אותם מהסיבה שחשב שט חבר שלה, כמפורט בכתב האישום.

המתלוננת העידה בהתרגשות רבה, ובכתה בשעה שתיארה את סבלה מהנאשם לאורך השנים, בפרט כאשר הזכירה את מעשיו של הנאשם כלפי ילדתם (דוגמאות בעמ' 21-26). מובן שאותם מעשים חמורים אותם הזכירה המתלוננת בעדותה, אינם מעניינו של כתב האישום הנוכחי ואין בכוונתי להתייחס אליהם. עם זאת, התרשמתי שבמהלך עדותה לא יכלה המתלוננת להתנתק מאותם אירועים, כאשר דברי האיום נושא כתב האישום, סופרו על ידה ברצף עם אותם אירועים ולא במנותק מהם. דומה היה שלא כתב האישום והאמור בו עניינו את המתלוננת, אלא האפשרות להביא את סיפורה לפני בית המשפט, ולהביע את חששה מהנאשם.

גם בשעה שהמתלוננת נשאלה אותן שאלות פעם אחר פעם, ועל אף שניכר שהמעמד היה קשה לה, היא חזרה על עיקרי הדברים מבלי לשנותם, תיארה את דברי האיום של הנאשם כלפיה וכלפי ט ("אני אתאבד עליך"), את חששה מהנאשם ואת הדאגה לגורל בתה.

הדרך בה תיארה המתלוננת את מעשי הנאשם כלפיה וכלפי ט, המלים בהן בחרה להשתמש, סערת הרגשות בה הייתה נתונה במהלך עדותה, כל אלו הותירו בי רושם שאין מדובר בפרי המצאה של המתלוננת. משכך, מצאתי ליתן לעדותה משקל רב.

6. אין חולק על כך שהמתלוננת פנתה לתחנת המשטרה ברחובות מיד לאחר האירוע, לאחר שט הסיע אותה, לבקשתה, לתחנה. נוסף על כך, אין חולק שבמהלך תלונתה הראשונה לא סיפרה המתלוננת לחוקרת על כך שהנאשם איים עליה וכל שהזכירה באותה תלונה הוא את הקללות שהופנו כלפיה ואת הקללות ודבר האיום כלפי ט (נ/2). את העובדה שהנאשם איים גם עליה תיארה המתלוננת רק בהודעה מאוחרת יותר שנגבתה ממנה בעקבות הגעתה לתחנת המשטרה חמישה ימים לאחר מכן, ב 27.5.17 (נ/3), זאת בעקבות שיחתה עם העובדת הסוציאלית שטיפלה בה. גרסתה זו של המתלוננת נתמכת בגרסת העובדת הסוציאלית גב' שמולינזון ובדברים שרשמה בזמן אמת (ת/8), אליהם אתייחס בהמשך.

המתלוננת הסבירה בפתח דבריה בהודעה המאוחרת (נ/3) את הסיבה להוספת האיום כלפיה לתלונה המקורית: "אני רוצה להוסיף לתלונה דברים שלא אמרתי בתלונה כי הייתי בלחץ ופחדתי. סיפרתי רק לעו"ס שלי".

ואכן, בנקל ניתן להבחין שמוטיב הפחד המידי לחייה, עובר כחוט השני הן במסגרת הדברים שמסרה המתלוננת במשטרה (נ/2, נ/3) והן במהלך עדותה בבית המשפט. כך למשל סיפרה המתלוננת שהיא מפחדת ללכת ברחוב (נ/3 ש' 4-6) וכן שלאחר מסירת ההודעה הראשונה במשטרה, תפסה מונית נוכח חששה לחזור הביתה ברגל (עמ' 23 ש' 2).

במהלך עדותה בבית המשפט הרבתה המתלוננת להשתמש באמירות כגון "אני מפחדת ממנו", או הוא ירצח אותי" (לשם הדוגמא בלבד ראו - עמ' 21 ש' 32; עמ' 22 ש' 4, 24 ו - 29; עמ' 30 ש' 1-2 ובייחוד שורה 16; עמ' 36 ש' 2; עמ' 38 ש' 2-3; עמ' 39 ש' 23).

בבית המשפט מסרה המתלוננת שהסיבה לכבישת תלונתה בקשר לאיומים שהופנו כלפיה, נעוצה בכך שהייתה לחוצה, לאור העובדה שהשאירה את בתה אצל שכנתה שהתקשרה אליה ללא הרף וביקשה ממנה שתמהר לשוב לביתה על מנת לקחת את בתה בשים לב לשעה המאוחרת (עמ' 23 ש' 15-18).

במבט ראשון אכן מעורר הסבר זה תמיהה, שכן על מנת להוסיף לעדות מלים כמו "הוא איים גם עלי שיתאבד עלי" לא לוקח יותר ממספר שניות. כמו כן, מנ/2 ניתן לראות שהמתלוננת סיפרה על עניינים אחרים והשיבה על כל שאלה שנשאלה. ואולם, במבט מעמיק יותר לא מן הנמנע שה"זמן" שהיה נחוץ למתלוננת למסור את דבר האיום כלפיה מיד לאחר האירוע לא בא לידי ביטוי באותן שניות בודדות שנדרשו לביצוע הפעולה הפיזית של אמירת הדברים, כי אם לפרק הזמן ארוך יותר שהיה דרוש לה על מנת לשקול אם כדאי לה לומר את הדברים לאור חששה הכבד מהנאשם. מבין השורות עלה, למשל, שהמתלוננת חשבה על משמעות התלונה והשפעתה על בתה, בשים לב לעובדה שהנאשם ממשיך לפגוש את הבת, וכן מכעס אפשרי של הנאשם בעקבות הגשת התלונה, כפי שקרה בעבר בעקבות בקשה של המתלוננת למתן צו הגנה נגדו (עמ' 28 ש' 6).

מסקנה זו מתחזקת גם מהעובדה שהמתלוננת כן סיפרה את דבר האיום כלפיה לעובדת הסוציאלית, שלושה ימים לאחר האירוע. המתלוננת הסבירה לעובדת הסוציאלית שהיא "שכחה להגיד שהוא יתאבד עליה". כלומר, המתלוננת זכרה בדיוק מה אמרה ומה לא אמרה ושיתפה את העובדת הסוציאלית, עליה סמכה כמי שליוותה אותה לאורך שנים, בנוגע לפרט החסר אותו לא מסרה במשטרה. ואכן, לאחר שהעובדת הסוציאלית אמרה למתלוננת לשוב למשטרה ולהשלים את החסר, מיהרה המתלוננת לעשות זאת.

משניסה ב"כ הנאשם לברר את הפער בין הסברה של המתלוננת בבית המשפט, לפיו היא הייתה לחוצה בגלל בתה, לבין דבריה לעובדת הסוציאלית לפיהן היא "שכחה" להתלונן, השיבה המתלוננת שאין פער: "הייתי לחוצה וגם שכחתי" (עמ' 38 ש' 14).

תמיכה לתחושת הבלבול בה הייתה נתונה המתלוננת בימים שלאחר האירוע ניתן למצוא בשולי המזכר שנערך על ידי העובדת הסוציאלית (ת/8).

לסיכום נקודה זו - אכן, ככלל, יש לייחס משקל מסוים לכבישת עדות. עם זאת, שעה שניתן לכבישת העדות הסבר מתקבל על הדעת, לא בהכרח תפגע מהימנות מוסר הגרסה הכבושה.

במקרה שלפני, משניתן הסבר מניח את הדעת לכבישת העדות, בשים לב למצב הנפשי בו הייתה נתונה המתלוננת, חששה מהנאשם כתוצאה ממעשיה (הגשת תלונה נגדו), החשש לגורל בתה, והכל בהסתמך על ניסיון העבר שלה עם הנאשם בעקבות מעשים חמורים יותר שלדבריה ביצע בה, הרי שנמצא הסבר מתקבל על הדעת לכבישת העדות, בפרט כאשר מדובר על כבישת עדות לפרק זמן קצר ביותר של ימים ספורים.

7. בנסותו לקעקע את אמינותה של המתלוננת ניסה ב"כ הנאשם להחזירה לתיק הפלילי שנפתח נגדה בעבר, במסגרתו נקבע שהיא ביצעה עבירת תקיפה כלפי הנאשם (מבלי שהורשעה). אני סבור שכשם שאין ליתן במסגרת התיק הנוכחי כל משקל ראיתי לאירועים נוספים שיכול והנאשם ביצע כלפי המתלוננת, כנטען על ידה, וכעולה מעדותה של גב' שמולינזון ובמת/8, כך גם אין מקום ליתן משקל לטענות בדבר אירוע קודם שבוצע על ידי המתלוננת נגד הנאשם, לא כל שכן לקבוע ממצאי מהימנות על פיו.

8. באותו אופן אין לייחס משקל כלשהו לעובדה שבעבר נסגרו תיקי חקירה אחרים שנפתחו לנאשם בעקבות תלונות קודמות של המתלוננת כלפיו. הדברים נכונים פי כמה שעה שבאישום הנוכחי לא מבוססת ההכרעה אך על עדותה של המתלוננת, כפי שיובהר בהמשך.

טענת הנאשם שהמתלוננת מבקשת להרע לו, נסמכת ברובה על אותן תלונות שהגישה נגדו, תלונות שאין חולק שלא הבשילו בסופו של יום לכדי כתב אישום נגדו. לדידו של הנאשם העובדה שהתיקים נגדו נסגרו מצביעה על כך שאפילו רשויות החקירה והתביעה לא מצאו לנכון ליתן בזמנו אמון בדברי המתלוננת וסברו שאין בהם ממש.

אקדים ואומר שגם אם הוגשו מטעם המתלוננת בעבר תלונות נגד הנאשם, הרי שאין הן מענייניו של המקרה הדורש הכרעה במסגרת כתב האישום הנוכחי, מה גם שנסיבות סגירת אותם תיקים לא הובררו במסגרת ההליך שהתנהל לפני.

מכל מקום, גם במהלך עדותה לפני, שבה המתלוננת וציינה מקרים נוספים בהם, לטענתה, פגע בה הנאשם בעבר. התרשמותי מדברי המתלוננת היא שאזכור המקרים הקודמים במהלך עדותה לא נועד "להעליל" על הנאשם ולטפול עליו אשמת שווא במטרה להרע לו, אלא שהמתלוננת התקשתה להפריד במהלך עדותה בין המעשים האלימים אותם חוותה לדבריה בעבר, לבין האיום המתואר בכתב האישום, איום שהופרד מתוך רצף האירועים בצורה טכנית, כפועל יוצא מהחלטת התביעה להגיש בגינו את כתב האישום הנוכחי וההחלטה לנהל את התיק.

תמיכה נוספת למסקנה שהמתלוננת לא ביקשה להעליל על הנאשם מצויה בת/9, שהינו מזכר המתעד את שיחת החוקרת מירב כהן עם המתלוננת שבוע לאחר האירוע. במסמך זה השיבה המתלוננת לשאלת החוקרת וציינה שמאז אירוע האיומים שחוותה, "לא היו אירועים נוספים". עם זאת, באותה נשימה הביעה המתלוננת פעם נוספת את חששה מפני הנאשם שירצח אותה, ואת חוסר רצונה לעבור למקלט, לאור הקושי שחוותה במהלך שהייתה במקלט בעבר. משמע, המתלוננת לא הוסיפה לסיפורה אירוע פלילי נוסף, הגם שהייתה יכולה לעשות זאת בנקל ולטעון, למשל, לקיומו של איום נוסף שהושמע כלפיה, במטרה להמחיש עד כמה היא חוששת מהנאשם, ולהביא בכך, אולי, למעצרו באופן שיאפשר לה להתהלך חופשי ולא לעבור למקלט, בעוד שהוא יהיה

נתון במעצר

(וראו בעניין זה דברי המתלוננת לגב' שמולינזון בת/8, לחוקרת צברי בת/7, ובייחוד לחוקרת מירב כהן בת/9).

9. ניסיון נוסף לקעקע את גרסת המתלוננת נעשה עת הוטח בה שבשעה בה הגישה בקשה לצו הגנה, לא הזכירה את אירוע האיומים נושא כתב האישום. מעיון בחלק מהתצהיר של המתלוננת (נ/1), שנכתב על ידי סטודנטית מתנדבת בשל העובדה שהמתלוננת אינה יודעת קרוא וכתוב (עמ' 28 ש'1), אכן עולה שאין אזכור מפורש של אירוע האיומים הנוכחי. ואולם המתלוננת ציינה מפורשות בתצהיר שהנאשם "לא מפסיק לאיים עלינו ולהפחיד אותנו; הילדה מפחדת וחוששת ללכת לבית הספר; הוא מאיים שירביץ לנו, ולא רק מאיים; והגיע עד הבית לאיים; בצו הבא איום גם כשהיינו ברבנות; עד היום הוא מתעלל ומאיים...". הנה כי כן ציינה המתלוננת בתצהירה יותר מפעם אחת את העובדה שהנאשם מאיים עליה ועל בתה. בנסיבות אלו בהן, לדידה של המתלוננת, איום עליה הנאשם יותר מפעם אחת, אין לצפות שתתייחס בתצהיר דווקא לאירוע האיומים נושא כתב האישום ולא לאירועים אחרים. כפי שצינתי מוקדם יותר, אירוע האיומים סופר על ידי המתלוננת לא במנותק מהאירועים הנוספים אותם חוותה לדבריה לאורך השנים.

גרסתו של ט

10. ט, שנכח אף הוא במקום, תיאר כיצד ברגע שהחל לדבר איום עליו הנאשם במלים "אני אתאבד עליך, אני ארצח אותך", זאת ללא כל סיבה (עמ' 41 ש' 17-18). נוסף על כך תיאר כיצד איום הנאשם על המתלוננת במלים "אני ארצח אותך, לא אתן לך גט, אמרר לך את החיים" (עמ' 41 ש' 22). בכך מתיישבת גרסתו של ט עם גרסת המתלוננת.

ט חיזק את גרסת המתלוננת גם בכל הנוגע לסיבת הגעתו לפגישה, כלומר שליווה את המתלוננת על מנת לסייע לה בתרגום. עם זאת הוסיף שהתערב אף בשיחה עצמה, כפי שטען הנאשם: "אמרתי לעדן אל תדברי אני רוצה שאנשים יציעו כמה שיותר ומה שיהיה מקובל כמה שיותר תמכרי את הבית" (עמ' 41 ש' 14-15 וראו גם דבריו עמ' 42 ש' 20 ואילך). לאחר ששמע את דברי האיום, אמר שעזב את המקום.

הנאשם ניסה לטעון שהמתלוננת שולטת היטב בעברית ומשכך לא הייתה צריכה לבקש מט שיצטרף אליה לפגישה. בנסיבות העניין ולאחר שהתרשמתי באופן בלתי אמצעי מהמתלוננת, מצאתי שבקשתה מט לבוא עמה לפגישה החשובה, בה תיפגש עם הנאשם, עם עורכי דין ועם קונים פוטנציאליים לדירת המגורים שלהם, הינה בקשה סבירה ומתבקשת בנסיבות העניין, שכן גם אדם דובר עברית רהוטה היה מרגיש נוח יותר שעה שהיה מלווה במכר בנסיבות אלו.

11. כפי שטען כלפי המתלוננת, כך טען הנאשם גם כלפי ט שהוא מנסה להפלילו ומבקש את רעתו. לאחר ששמעתי את ט והתרשמתי מדבריו, לא מצאתי לקבל טענה זו. במהלך עדותו תיאר ט את השתלשלות הדברים כהוויתם, בצורה עניינית ולא מתלהמת, כשהוא מקפיד למסור רק פרטים שהוא יודע וזוכר.

אם נשפוט על פי מעשיו, הרי שלמרות שהנאשם איום גם עליו, בחר ט שלא להתלונן נגדו, שכן, לדבריו, האיום

לא הפריע לו (עמ' 44 ש' 6). גם באירוע עצמו בחר ט לצאת מהמקום לאחר שהנאשם הטיח בו את דברי האיום.

בכל הנוגע לאיומים כלפי המתלוננת, הסביר ט שהוא לא היה להוט למסור עדות נגד הנאשם, מהסיבה שראה בכך מעין התערבות בחיי הנישואין של הנאשם ושל המתלוננת. העד ייחס לעניין זה חשיבות רבה כפי שניתן להיווכח ממספר הפעמים בהן חזר במהלך עדותו על הסבר זה (לשם הדוגמא ראו - עמ' 42 ש' 6; עמ' 44 ש' 2 ו - 12; עמ' 45 ש' 9, 19 ו - 22).

עם זאת, ולמרות חוסר הרצון להתערב, הרי שמשהתבקש להגיע לתחנה למסור עדות, מסר ט את הידוע לו, ובכלל זה אישר שהנאשם איים גם עליו(עמ' 45 ש' 22-26):

"אני לא רציתי להיכנס לחיי הנישואין שלה...אני לא רוצה להיות קשור לסיפור הזה. הבן אדם יכול לאיים עלי אין בעיה אני לא מתייחס, זה עובר ושב איימת לא נורא. ברגע שהוא אומר על בחורה אני ארצח אותך אני שם אותה בתחנת משטרה ובפעם השנייה שהיא (החוקרת - ע.מ.) התקשרה אלי אמרתי לה (שאני לא מגיע - ע.מ.) מסיבות אישיות ולמה אני צריך להגיע למקום הזה. היא אמרה לי היית ואתה חייב להגיע".

הקשר בין המתלוננת לבין ט

11. חלק מקו ההגנה של הנאשם היה הניסיון לעמוד על הקשר בין ט לבין המתלוננת, ולהוכיח שמדובר בקשר החורג מקשר משפחתי, ובמלים אחרות שט אינו בן משפחה של המתלוננת אלא חבר (ראו למשל דברי הנאשם בחקירתו במשטרה ת/10 ש' 4 ו - 12: "...הוא החבר שלה מאז שהעפתם אותי מהבית ואני לא מתקרב לשם, שנתיים וחצי אני זרוק והוא שמה").

במהלך עדותה הסבירה המתלוננת מספר פעמים שנוכח העובדה שלא שלטה היטב בשפה העברית, היא אינה יודעת קרוא וכתוב והייתה זקוקה לאדם שיתרגם לה את הנאמר, ומאחר שמדובר בפגישה חשובה במסגרתה נפגשו היא והנאשם עם קונים פוטנציאליים לדירת המגורים שלהם, היא בחרה להגיע עם אדם שסייע לה, זאת בעצת עורך דינה (עמ' 33 ש' 19).

עם זאת, המתלוננת לא ידעה להסביר מהו טיב הקשר המשפחתי בינה לבין ט. יתכן שהמתלוננת אכן לא יודעת להסביר את אופי הקרבה ביניהם ("משפחה, לא הדוד שלי ולא אח שלי, משפחה, ביקשתי ממנו עזרה" - עמ' 33 ש' 6), ויתכן שהסיבה לכך שונה.

מנגד ידע ט לומר שהמתלוננת היא קרובת משפחתו מצד אביו (עמ' 41 ש' 11) ושלל מכל וכל קשר אחר ביניהם (עמ' 42 ש' 11 ו - 16).

את טיב הקרבה המשפחתית ביניהם ניסה ט להסביר בהמשך (עמ' 46-47), אולם גם הוא לא היה בטוח בתשובתו: "יש לנו איזה 4 דורות במשפחה. אני חושב סבתא רבתא שלי וסבתא רבתא שלה אחים או אחיות מצד האבא...יש לי 17 אחים ו - 100 אחיינים... מישהו מהמשפחה אמר לי בבקשה ט תעזור

לה, היא לא מבינה עברית..." (עמ' 47 ש' 2-7).

העובדה שלכל הדעות מדובר במשפחה גדולה, והעובדה שמדובר בקשר משפחתי רחוק, מתיישבות עם הקושי של המתלוננת להסביר את טיב הקשר המשפחתי בינה לבין ט.

בנסיבות אלו, ומשניתן הסבר סביר לכך שהמתלוננת לא ידעה לפרט את טיב הקרבה המשפחתית בינה לבין ט, לא מצאתי להטיל דופי במהימנותה.

ויובהר, שאלת הקשר בין המתלוננת לבין ט היא כמובן שאלה שולית שאינה עומדת בליבת העבירות נושא כתב האישום. אם מצאתי בכל זאת להרחיב מעט את היריעה בעניין, לא היה זה אלא עקב החשיבות הרבה שייחס לה הנאשם עצמו, במטרה לפגוע "ברמת המוסר" של המתלוננת ובאופן עקיף גם במהימנותה.

כפי שאראה בהמשך, לקו הגנה זה של הנאשם ישנו חשיבות נוספת.

12. אציין שבין עדות הנאשם לבין עדות המתלוננת התגלו סתירות קלות, אולם לא מצאתי שיש בהן כדי לפגום במהימנות מי מהם. כך למשל הכחיש ט ששוחח לאחר האירוע בטלפון עם המתלוננת על שאירע בעוד שהמתלוננת מאשרת שאכן שוחחה עם ט (עמ' 36 ש' 3-7). אין מדובר בפרט חשוב היורד לשורש העניין ובהחלט יתכן שבחלוף הזמן ט לא זכר אותו.

נוסף על כך מצאתי לדחות את הטענה שהמתלוננת מניפולטיבית בשים לב לעובדה שהיא הוציאה נגדו צו הרחקה יומיים לאחר שנקבעו הסדרי ראייה בין הנאשם לבתו. המתלוננת הסבירה זאת בחששה הכבד מהנאשם לאחר שבית המשפט לענייני משפחה חייב אותה, בניגוד לרצונה, למסור את כתובתה בעיר נתניה. נוכח חששה של המתלוננת לחייה ולחיי בתה עקב כך שעתה הנאשם יוכל להגיע אליהן, מדובר בהסבר מניח את הדעת.

חיזוק לעדויות המתלוננת וט

13. חיזוק לגרסת המתלוננת וט ניתן למצוא בדברי ע"ת 3, גב' יעל שמולינזון, מנהלת המרכז לטיפול באלומות במשפחה בנס ציונה. גב' שמולינזון סיפרה שהיא מכירה את שני בני הזוג החל משנת 2011, עקב הפנייתם אליה על ידי רשויות הרווחה, לאחר שעלה חשד לאלומות ביניהם. עוד סיפרה שכבר בתחילת הדרך בחר הנאשם שלא להיעזר בטיפול, ואילו המתלוננת נעזרה בטיפול שניתן לה במשך זמן ממושך. מעדותה עולה שהיא מכירה היטב את המתלוננת, גם אם לא עמדה עמה לאורך השנים בקשר רציף.

התרשמתי שהעדה העידה באופן מקצועי וענייני, נצמדה לעובדות, לא ניסתה לייפות את המציאות או לשנותה ולא העדיפה צד אחד על פני הצד השני (ראו לשם הדוגמא עמ' 14 ש' 10-14), למרות שהבהירה, בתשובה לשאלה שנשאלה, שהמתלוננת היא הקורבן בסיפור (עמ' 16 ש' 6-7).

העדה חיזקה, כאמור, את גרסת המתלוננת אשר לכבישת העדות, ואמרה בהקשר זה שהמתלוננת סיפרה לה ששכחה לומר בתלונה הראשונה, אותה הגישה מיד בסמוך לאחר האירוע, שהנאשם אמר לה

ש"יתאבד עליה". העדה סיפרה שבתגובה לדברי המתלוננת, אמרה למתלוננת שהיא צריכה "לספר במשטרה הכל" (עמ' 12 ש' 22-26).

שיחתה זו של המתלוננת עם הגב' שמולינזון תועדו על ידי גב' שמולינזון בזמן אמת במזכר שהוגש וסומן ת/8. לאור העובדה שמדובר במזכר שנכתב בזמן אמת, שלא על ידי צד מעוניין וללא כל קשר לחקירה שמתנהלת, ולאור העובדה שהוא עולה בקנה אחד עם דברי העדה במהלך עדותה לפני, מצאתי לאפשר למאשימה להגישו. מאותן סיבות ממש אף מצאתי שיש לייחס לו משקל רב. אציין שדבר קיומו של המזכר לא היה ידוע למבקשת עד למועד הדיון.

נוסף על המלל שמסרה המתלוננת, התרשמה גב' שמולינזון גם ממצבה הנפשי של המתלוננת לאחר האירוע, חרף העובדה שהמתלוננת פנתה אליה ארבעה ימים לאחר האירוע: "עדן (שמה העברי של המתלוננת - ע.מ.) מאוד נבהלה, הייתה מבוהלת, על סף היסטריה... שמעתי בקול שלה והיא גם אומרת אני מפחדת אני מפחדת..." (עמ' 13 ש' 28 - 30). ובהמשך - "הייתה נסערת עד ארבעה ימים אחרי זה" (עמ' 19 ש' 7).

ניתן לומר שגם בחלוף כשנה מיום האירוע, לא חל שינוי גדול במצבה הנפשי של המתלוננת, שנראתה נסערת ומפחדת גם במהלך עדותה בבית המשפט.

גרסת הנאשם

14. מנגד, לא הותירו עלי דברי הנאשם רושם אמין.

הנאשם ניסה להסתיר פרטים שאינם נוחים לו כבר בחקירתו במשטרה, שעה שהכחיש שאמר למתלוננת שלא ייתן לה גט, גם אם יצטרך לשבת בבית סוהר (ש' 30). הנאשם שב והכחיש זאת גם לאחר שנשאל שאלה מפורשת נוספת בעניין (ש' 33). רק לאחר שהובהר לנאשם בשאלת המשך שהעו"ד שנכח במקום שמע אותו אומר זאת, הודה שאכן אמר דברים אלו למתלוננת (ש' 35 ו - 37).

עוד אציין שכבר בתחילת עדותה של המתלוננת בבית המשפט (עמ' 21-22) התפרץ לעברה הנאשם, וטען בלהט שכבר "מיום שהתחתנתי אתה היא רוצה להכניס אותי לכלא" (עמ' 22 ש' 12-13). בהינתן שדברי הנאשם נכונים, ובהינתן יתר המעשים שייחס למתלוננת במהלך עדותו לפני, לרבות בגידות, אי הכנסתו לבית משך תקופה ארוכה, תלונות שווא שהגישה נגדו - כל זאת כאשר ברקע מתנהל אף הליך בבית משפט לענייני משפחה - וכאשר הוא מודע ל"יכולותיה" וכוונותיה של אשתו, לא ברור מדוע לא מיהר לתת לה את גט ולסיים את הקשר ביניהם כמה שיותר מהר. וכדברי הנאשם במהלך הדיון: "אני לא סרבן גט, אני מעכב את הגט..." (עמ' 56 ש' 15).

נוסף על כך, דברי הנאשם במהלך עדותו לפני, לפיהם סבל לאורך השנים סבל רב מהמתלוננת, אינם מתיישבים עם תגובתו שעה ש"גילה" שאשתו בוגדת בו. כך, מצד אחד לא חסך הנאשם במלים על מנת

לתאר את ה"קשר האסור" בין המתלוננת לבין ט, קשר שכלל לדבריו גם מגורים של ט בבית הנאשם והמתלוננת ומספר פגישות במסעדות:

"ש. נכון שאתה חשבת שט העד שהעיד פה היום הוא בן הזוג שלה.

ת. לא בן הזוג שלה. הייתה נשואה איתי, לא בן הזוג שלה, חבר שלה. אנשים תארו לי הבחור הזה כמה פעמים ראו אותו ומצאו אותה במסעדה ורצו לצלם אותם, נכנסה מתחת לשולחן.

ש. עם ט.

ת. כן.

ש. בשביל מה רצית לצלם אותם.

ת. חברים. משפחה שלי.

ש. ולמה רצו לצלם.

ת. כי היא בוגדת. אחרי שיצאתי מהבית קיבלתי עדות שמישהו גר בבית שלי.

ש. למה בבית הדין הרבני לא חייבו אותה לתת גט אם היא בוגדת.

ת. אחרי שיצאתי ושוב פעם סיפרו לי אותו בחור, שום פרטים, לא יודע כלום. הבחור שהיה, ט לא מכיר אותו, הכירו לי ככה וככה הוא מתנהל בבית שלך חופשי. אמרו לי ככה ומצאו אותה במסעדה וראו אותה לא פעם ולא פעמיים."

(עמ' 53. ההדגשות שלי - ע.מ)

מצד שני, הפגין הנאשם אדישות לאותה "בגידה": "אותו בחור שהמשפחה שלי ראו אותו כמה פעמים במסעדה אתה וכשרצו לצלם היא נכנסה מתחת לשולחן זה לא עניין אותי אמרתי שתעשה מה שהיא רוצה" (עמ' 51 ש' 19-21).

מגמת ההפרזה ניכרה גם בהמשך דברי הנאשם: "...וכל פעם שהייתה באה לבית משפט למשפחה מביאה בחורים זרים שאני לא מכיר אותם, עבריינים כאלה" (עמ' 53 ש' 2-3).

הנאשם, בנסותו להפוך את היוצרות, טען שט הוא זה שאיים עליו. גרסתו זו של הנאשם נסתרת מטבע הדברים הן על ידי המתלוננת (עמ' 23 ש' 29-31) והן על ידי ט (עמ' 48 ש' 8-9).

עם זאת אציין שלא מצאתי לייחס משמעות רבה לעובדה שהנאשם לא התלונן נגד ט במשטרה, חרף טענתו

שזה איים עליו, מאותה סיבה ממש שט לא מיהר להתלונן נגד הנאשם בגין האיום שהושמע כלפיו.

על מחדלי חקירה ועל אי הבאת ראיות מטעם הנאשם

15. ב"כ הנאשם טען לקיומם של מספר מחדלי חקירה.

בתוך כך טען שלא נגבתה עדות מעורך דינה של המתלוננת שנכח, כאמור, במקום.

מזכר ת/1 מלמד על הניסיון שנעשה על ידי החוקרת אמיגא לגבות הודעה מעורך הדין של המתלוננת, ששמו לא צוין באותו מזכר, אולם עורך הדין התלבט אם לבוא ולמסור עדות. במזכר שנערך יום לאחר מכן (ת/2), המתעד שיחת טלפון שנייה בין החוקרת לעורך הדין, כבר מוזכר שמו של עורך הדין (כל זאת בהנחה שאכן מדובר באותו עורך דין ולא בעורך דין אחר -ראו דברי החוקרת עמ' 7 ש' 24-25).

בשיחה הטלפונית עם החוקרת (ת/1), אישר עורך הדין שאכן שמע איומים ואת הנאשם אומר למתלוננת שלא ייתן לה גט, גם אם יצטרך לשבת בכלא, עובדה המתיישבת עם גרסאות המתלוננת וט. עם זאת, לא זכר עורך הדין את המלים המדויקות שנאמרו, זאת חרף העובדה שהשיחה עמו התקיימה יום לאחר האירוע. בנסיבות הללו, סביר שגם לו הייתה נגבית הודעתו של עורך הדין, הרי שלא היה בה כדי לחזק את ראיות הגנה. מאחר שעורך הדין הבהיר שהוא אינו זוכר את נוסח המלים שנאמרו, ספק גדול האם היה בהודעתו, ככל שהייתה נגבית, כדי לחזק אף את ראיות התביעה, מלבד העובדה שאכן נאמר דבר איום מצד הנאשם.

מעבר לאמור, במקרה זה ביקש עורך דינה של המתלוננת שלא להיות מעורב על מנת שלא להיקלע למצב של ניגוד עניינים (ת/2), וגם מסיבה זו אין לזקוף את העובדה שלא נחקר לחובת המאשימה.

16. על אף מסקנתי זו, מצאתי לייחד בכל זאת מספר מלים לדברי החוקרת אמיגא, לפיהם ככל שעד מבקש שלא למסור עדות, היא לא מתעקשת על כך (עמ' 6 ש' 19-20), בשעה שאישרה שככל שהיה מדובר בתיק חמור יותר, הייתה נוהגת אחרת:

"ש. אם היה קורה חס וחלילה רצח.

ת. זה משהו אחר. מבחינתי רצח ואיומים יש להם משקל שונה.

ש. את אומרת הרצון של אדם להעיד זה תלוי בחומרת העבירה.

ת. כן."

(עמ' 6 ש' 14-17).

ובהמשך - "יש דברים שאני לא אתחיל מי כן ומי לא. אנחנו לא רצח" (עמ' 7 ש' 2)

בכל הכבוד לדבריה אלו של החוקרת, אני סבור שאין לקבלם, במישור העקרוני. כידוע, להגשת כתב אישום נגד נאשם משמעות רבה עבורו, לא כל שכן להרשעתו בעבירות המיוחסות לו. עצם ההרשעה, כל הרשעה, יש בה כדי להשפיע על דימויו של הנאשם בעיני עצמו ובעיני החברה, להשפיע על עתידו התעסוקתי והכלכלי ולהשפיע על הליכים משפטיים אחרים המתנהלים בעניינו במקביל.

גם אם ביסוס הסיכוי הסביר להרשעה אינו מחייב, ככלל, את איסופן של כל הראיות האפשריות או את השגת הראיה המקסימלית, וגם אם ניתן להסתפק ב"ראיה מספקת" להגשת כתב האישום (רע"פ 2073/17 אלסאנע נ' מדינת ישראל (11.5.17)), עדיין הציפיה היא לאיסוף הראיות המיטביות, בהתאם למחלוקת העובדתית והמשפטית בתיק, ללא כל קשר לסוג או לחומרת העבירה. הדברים יפים פי כמה שעה שפעולת החקירה המתבקשת היא גביית הודעות, להבדיל מפעולת חקירה מסובכת, מורכבת, יקרה או ממושכת.

17. מחדל חקירה נוסף עניינו אי זימונו לעדות של עורך דינו האזרחי של הנאשם שנכח אף הוא באותו מפגש. מת/4 עולה שהחוקרת אמיגא שוחחה עם עורך הדין וביקשה את סיועו בהשגת מספר הטלפון של הנאשם. לדברי ב"כ הנאשם, באותה שעה כבר נגבתה עדותו של הנאשם שמסר שעו"ד מקונן נכח במקום (ת/10 ש' 4), אולם למרות זאת לא מצאה החוקרת לנכון לשאול את עו"ד מקונן האם ראה או שמע משהו. עיון במסמכים שהוגשו ובדיקת לוחות הזמנים מראים שיש בטענה זו ממש. עם זאת, בנסיבות המקרה שלפני, ומשנוכח הנאשם לדעת שהדבר לא נעשה, יכול היה לזמן את עו"ד מקונן כעד מטעמו, בפרט בשעה שהיה מודע לכך שישנם שני עדים שעתידיים להעיד נגדו, ובשעה שמנגד עומדת גרסתו לבדה. אין חולק על כך שנטל הבאת הראיות מונח על כתפי התביעה ושאי הבאת עד יכול ויחזק את ראיות ההגנה. ואולם, הימנעותו של הנאשם מלהביא במקרה זה ראיות שיכולות, תיאורטית, לחזק את גרסתו אומרת דרשני.

18. מכל מקום אין מדובר במקרה היחיד בו נמנע הנאשם מלהביא ראיות מטעמו. במטרה להוכיח את טענתו לפיה המתלוננת הסתובבה עם גברים זרים, העיד הנאשם, כאמור, שקרובי משפחתו ראו את אשתו ביחד עם ט במסעדה, ולפני שהספיקו לצלמה, התחבאה המתלוננת מתחת לשולחן באופן שלא יאפשר את צילומה.

ראשית יאמר שלא המתלוננת ולא ט נשאלו ולו שאלה אחת על אירוע כזה או אחר שהתרחש במסעדה, חרף העובדה שלהוכחת אירוע מעין זה יש השלכות מרחיקות לכת על מהימנותם של שני עד התביעה המרכזיים. נוסף על כך לא ניתן להתעלם מהעובדה שהנאשם עצמו לא מסר במהלך עדותו פרטים כלשהם על אודות מפגשים אלו (מועד ההתרחשות או שם המסעדות) והדברים נותרו תלויים בחלל האוויר ללא שום עיגון ראיתי.

אין מקום כמובן לייחס חשיבות לסוג הקשר בין המתלוננת לט לצורך ברור השאלה אם הנאשם איים או לא איים על המתלוננת ועל ט, וכפי שצינתי מוקדם יותר, סביר בעיני יותר שהם אכן קרובי משפחה. עם זאת, לאירוע שהתרחש לטענת הנאשם במסעדה יכול והיו השלכות אחרות הנוגעות למהימנותם של המתלוננת ושל ט. ואסביר.

ככל שדברי הנאשם אכן נכונים, הדעת נותנת שאותם אנשים שראו את האירוע, הכירו היטב את הנאשם, הכירו היטב את המתלוננת, ידעו שהאדם שיושב עם המתלוננת איננו בעלה, היו מספיק קרובים לנאשם ומעוניינים בטובתו כדי להעז לשלוף מצלמה בתוך המסעדה במטרה לצלם את המתלוננת ולשלוח את התמונות לנאשם. אותם אנשים אף היו בקשר קרוב עם הנאשם באופן שידעו כיצד ליצור עמו קשר ולספר לו על שראו.

למרות זאת, לא מצא הנאשם לזמן את אותם אנשים לבית המשפט להעיד לטובתו, והסתפק בנימוק ש"הם לא רוצים להעיד" (עמ' 53 ש' 28). יתר על כן, במענה לשאלת התובעת, סירב הנאשם אף למסור את שמותיהם של אותם קרובי משפחה. אין צורך להכביר מלים על המשמעות הראייתית כבדת המשקל של הגעת עד או עדים שהיו יכולים לסתור את גרסת המתלוננת וט שטענו להעדר קשר רומנטי ביניהם, לקעקע את מהימנותם ובכך לעורר ספק משמעותי בגרסתם בנוגע לאיומים נשוא כתב האישום.

הימנעותו של הנאשם מלעשות זאת, ובהינתן שמדובר בעד או עדים שסביר שרצו בטובתו של הנאשם, מעמידה בסימן שאלה גדול את נכונות דבריו ומעוררת ספק אשר למהימנותו באופן כללי.

נוסח עבירת האיומים

19. בסיכומיו הצביע ב"כ החשוד על הפער בין דברי המתלוננת במהלך עדויותיה במשטרה לבין דבריה בית המשפט בכל הנוגע לנוסח המלים שנאמרו - פעם "אני אתאבד עליך" ופעם "אני ארצח אותך".

מעיון בדברי המתלוננת דומה שלדידה אין הבדל בין המלים "אני אתאבד עליך" לבין "אני ארצח אותך". עיון מעמיק בדבריה מלמד שהיא שבה ואמרה לאורך כל הדרך שהמלים שהושמעו על ידי הנאשם כלפיה וכלפי ט היו "אני אתאבד עליך" בצירוף קללות.

עוד ניתן היה להיווכח באופן מובהק שבעוד שהפרשנות היחידה של המתלוננת לדברי הנאשם היא שהוא ירצח אותה, הרי שכאשר נשאלה מפורשות מה היו המלים שאמר לה, השיבה "אני אתאבד עליך".

לשם הדוגמא ועל מנת שלא להלאות את הקורא, אביא להלן קטע קטן מתוך עדות המתלוננת בעניין זה (ראו ביתר הרחבה עמ' 38-39. ההדגשות שלי - ע.מ.):

"ש. אז ג אמר לך גם שם שהוא ירצח אותך.

ת. כן. הוא אמר. אמר כל הזמן גם באמהרית וגם בעברית אני אתאבד עליך, בן זונה שרמוטה תצא מפה. גם לי הוא אמר אני אתאבד עליך בת זונה שרמוטה הולכת עם כל הגברים."

ש. אז הוא לא אמר שהוא ירצח אותך

ת. הוא אמר. הוא אמר אני אתאבד עליך. הוא יהרוג אותי.

...

ש. אז הוא אמר לך גם שירצח אותך.

ת. כן. שיתאבד עליך זה לא אותו דבר כמו שירצח אותי לא?

ש. את חושבת שזה אותו דבר.

ת. בטח. הוא אמר אני אתאבד עליך אני ארצח אותך, הוא אמר."

20. אשר לכוונת ההפחדה או ההקנטה אני סבור שאין צורך להכביר מלים. הפחד של המתלוננת מהנאשם ניכר כאמור מעדותה בצורה ברורה ביותר. אין מדובר רק בפחד "כללי", כי אם בפחד שנבע מהאמירות המאיימות שהושמעו כלפיה מצד הנאשם. המתלוננת לקחה את דברי הנאשם ברצינות וסיפרה שלאחר האירוע לא הלכה לעבודה משך מספר ימים עקב חששה מהנאשם (עמ' 24 ש' 19).

ניתן להבין חששה זה של המתלוננת גם בשים לב לרקע ממנו היא מגיעה, ובמילותיה שלה: "...אני נורא מפחדת ממנו הוא ירצח אותי. כמה רצח יש אצלנו" (עמ' 30 ש' 16). נוסף על דברי המתלוננת, ניתן היה לעמוד על תחושת הפחד ועל חומרת המלים שהושמעו מפי הנאשם, גם מדבריו של ט: "אם הבן אדם אומר לה אני ארצח אותך אמרר לך את החיים ולא אתן לך גט, לצערנו, וסליחה שאני אומר את זה אצלנו זה קורה הרבה, בעדה שלנו, זה חמור מאוד" (עמ' 44 ש' 8-9).

אשר לט, ניכר מעדותו שהוא ניסה שלא להפגין רגש של פחד נוכח האיומים שהושמעו כלפיו. עם זאת, כאמור, גרמו לו דברי הנאשם לצאת מהמקום.

מנגד התרשמה המתלוננת שגם ט חש פחד בעקבות דברי הנאשם (עמ' 24 ש' 1-5). בנסיבות אלו מצאתי שבכל הנוגע לאיום כלפי ט, התקיים לכל הפחות יסוד ההקנטה.

21. לאור האמור מצאתי להרשיע את הנאשם בשתי עבירות האיומים המיוחסות לו בכתב האישום.

22. המזכירות תסרוק את המוצגים למערכת נט המשפט ותשיב אותם למאשימה, למעט את ת/8, אותו יש להשיב לגב' יעל שמולינזון באמצעות התביעה.

23. בשולי הדברים וטרם חתימה מצאתי להתייחס למחדל שהתגלה במהלך עדותה של החוקרת אמיגא הנוגע ככל הנראה גם לתיקי חקירה רבים נוספים.

אין חולק בין הצדדים שהתלונה של המתלוננת נגבתה בתחנת רחובות. עם זאת בעדות נכתב שהעדות נגבתה בתחנת רמלה. במהלך חקירתה החוזרת של החוקרת אמיגא הסבירה החוקרת שמיקום גביית ההודעה מופיע באופן אוטומטי על גבי טופס ההודעה, בהתאם לשיון החוקר ולא לפי מיקום מסירת ההודעה בפועל. הסברים אלו נמסרו גם על ידי חוקרת אחרת בתיק (ע"ת 2, ראו עמ' 9-11). כך, ככל שחוקר מתחנת רמלה מתגבר את תחנת רחובות וגובה הודעה מעד בתחנת רחובות, יירשם בטופס ההודעה שההודעה נגבתה בתחנת רמלה, בעוד שלמעשה נגבתה העדות בתחנת רחובות.

אין צורך להכביר מלים על המשמעויות המשפטיות האפשריות של התופעה. במקרה שלפני, לאחר שהשתכנע שמדובר בטעות טכנית בלבד, אולם לא לפני שחקר את החוקרת אמיגא ואת המתלוננת, בחר ב"כ הנאשם, בהגיונותו ובחוכמתו, שלא לטעון בעניין זה, ואכן אין לכך כל השפעה על ההכרעה בתיק. עם זאת, לא מן הנמנע שבתיקים אחרים תהיה למחדל מעין זה משמעות שתשפיע על המהות (למשל במקרים בהם ייגבו הודעות רבות מאותו עד באופן שהוא לא יוכל לזכור היכן נגבתה כל עדות, ובשעה שלמקום מסירת העדות תהיה משמעות ראייתית).

עד לתיקון המחדל, טוב יעשו החוקרים אם ידאגו לצרף בתחילת החקירה הערה מטעמים שתבהיר היכן נגבתה העדות בפועל, גם אם לא קיים נוהל משטרתי המחייב לעשות כן (ראו עמ' 10 ש' 7).

24. לפיכך, תעביר המזכירות העתק מהחלטתי זו לקצין אח"מ מחוז מרכז לידיעתו וטיפולו.

ניתנה היום, י"ז סיוון תשע"ז, 11 יוני 2017, במעמד הצדדים